

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 509/2021-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **K R O N S K, s. r. o.**, Dolné Suroviny 1, Senica, IČO 36 256 561, zastúpenej advokátskou kanceláriou Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s. r. o., Hlavná 31, Trnava, IČO 36 865 281, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Maroš Prosman, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Sžfk/10/2020 z 20. mája 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. augusta 2020 domáha vyslovenia porušenia základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 3 Sžfk 10/2020 z 20. mája 2020 (ďalej len „napadnutý rozsudok“). Sťažovateľka zároveň navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť, vec vrátiť Krajskému súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania.

2. Daňový úrad Trnava rozhodnutím č. 100867146/2018 z 2. mája 2018 (ďalej len „rozhodnutie daňového úradu“) určil sťažovateľke rozdiel na dani z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie február 2013 v sume 28 970,10 eur. Sťažovateľka podala v zákonom ustanovenej lehote proti rozhodnutiu daňového úradu odvolanie, o ktorom rozhodlo Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky ako odvolací orgán rozhodnutím č. 102323690/2018

z 23. novembra 2018 (ďalej len „rozhodnutie finančného riaditeľstva“), ktorým rozhodnutie daňového úradu potvrdilo.

3. Správnu žalobou sa sťažovateľka na krajskom súde domáhala preskúmania a zrušenia rozhodnutia finančného riaditeľstva. Krajský súd rozsudkom č. k. 20 S 11/2019-226 z 2. októbra 2019 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) správnu žalobu sťažovateľky ako nedôvodnú podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov zamietol. O kasačnej sťažnosti sťažovateľky rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že kasačnú sťažnosť zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka pred ústavným súdom tvrdí, že nesprávnym právnym posúdením zo strany najvyššieho súdu, krajského súdu a správnych orgánov došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

5. Pred najvyšším súdom sťažovateľka namietala, že zo strany krajského súdu došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci a odkloneniu sa od ustálenej rozhodovacej praxe, a to z dôvodu, že z rozsudku krajského súdu, ako ani z rozhodnutí správnych orgánov, ktoré mu predchádzali, nie je zrejmé, čo je dôvodom neuznania práva na odpočet DPH.

5.1. Správne orgány vo svojich rozhodnutiach odôvodňovali neuznanie práva na odpočet DPH nespĺnením hmotnoprávnych podmienok ustanovených zákonom č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“) a zároveň aj zneužitím práva, resp. daňovým zvýhodnením, avšak podľa názoru sťažovateľky ho mali odôvodniť buď len nespĺnením hmotnoprávnych podmienok, alebo kumulatívne daňovým podvodom a nespĺnením hmotnoprávnych podmienok, pretože *„zneužitie práva sa týka výlučne umelých konštrukcií, pričom pri zneužití práva nedochádza k porušeniu právnych noriem. Opačným prípadom je daňový podvod, pri ktorom k porušeniu právnych noriem naopak dochádza.“*

5.2. Krajský súd vo svojom rozsudku taktiež dôvodil tým, že nedošlo k naplneniu hmotnoprávnych podmienok taxatívne vymedzených v zákone o DPH, avšak zároveň (s poukazom na judikatúru Európskej únie) naznačil, že sa sťažovateľka mala dopustiť daňového podvodu. Podľa názoru sťažovateľky neuznanie práva na odpočet DPH nemožno súčasne odôvodniť porušením hmotnoprávnych podmienok, daňovým podvodom a daňovým zvýhodnením. Takéto odôvodnenie považuje za nezrozumiteľné a máťuce, pretože z neho nie je zrejmé, čo je vlastne dôvodom neuznania práva na odpočet DPH. V tejto súvislosti sťažovateľka poukázala na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „SDEÚ“), a to rozsudky C-367/96 a C-212/97, a ustálenú rozhodovaciu prax všeobecných súdov (1 Sžf 52/2016, 1 Sžf 31/2016, 3 Sžfk 9/2019). Vychádzajúc z uvedeného, uviedla, že *„krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia pozmenil právne posúdenie vykonané správnymi orgánmi (správne orgány skutkový stav posúdili ako zneužitie práva, resp. daňové zvýhodnenie a krajský súd ako daňový podvod). Vzhľadom k tomu, že tieto dva právne názory sa vzájomne vylučujú, krajský súd mal rozhodnutia správnych orgánov zrušiť a vec im vrátiť na ďalšie konanie s uvedením právneho názoru, ktorý považuje za správny.“*

6. Najvyšší súd nereagoval na námietky sťažovateľky uvedené v kasačnej sťažnosti a „vyriekol akoby ďalší právny názor, v poradí už tretí, keď uviedol, že v danom prípade neboli splnené hmotnoprávne podmienky a teda nie je ďalej potrebné preukazovanie vedomosti sťažovateľa o jeho účasti na podvodnom konaní alebo na zneužití práva. Ak však Najvyšší súd SR zamietol kasačnú sťažnosť, čím potvrdil rozhodnutie krajského súdu, a teda potvrdil že sa v danom prípade jedná o daňový podvod je právne nesprávne jeho posúdenie, že v danom prípade nie je potrebné skúmať účasť Sťažovateľa na podvodnom konaní, nakoľko uvedená skutočnosť sa skúmať musí.“.

7. Zhrňujúc už uvedené argumenty, sťažovateľka vyjadruje presvedčenie, že najvyšší súd mal zrušiť rozsudok krajského súdu alebo rozhodnutia správnych orgánov, a to z rovnakého dôvodu, ako to mal spraviť krajský súd, pretože ak správne súdy zastávali názor, že v rozhodnutiach správnych orgánov došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu, mali tieto rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

8. Porušenie základného práva vlastníť majetok odôvodnila sťažovateľka tým, že v dôsledku nesprávneho právneho záveru správnych orgánov, že nemá nárok na odpočet DPH, a teda aj nepriznania jej oslobodenia od jej zaplata, sťažovateľke vznikla povinnosť zaplatiť vyrubený rozdiel vo výške 28 970,10 eur, čím boli zasiahnuté jej majetkové práva.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010, II. ÚS 173/2013).

10. Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

11. Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07).

12. Pokiaľ ide o čl. 46 ods. 2 ústavy, ústavný súd konštatuje, že táto ústavná norma upravuje primárne právo toho, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa pri zákonom splnených podmienkach na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia. Výklad ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov zo strany správneho súdu pri rozhodovaní o splnení podmienok na podanie správnej žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy musí rešpektovať ústavné garancie práva na súdnu ochranu. Pri samotnom prieskume rozhodnutia orgánu verejnej správy správnym súdom sa uplatňujú princípy vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 102/08, IV. ÚS 572/2018, II. ÚS 104/2019).

13. Vzhľadom na okolnosti daného prípadu ústavný súd považuje za potrebné poukázať aj na povahu a špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy (IV. ÚS 127/2012, II. ÚS 179/2018, IV. ÚS 283/2018).

14. Vychádzajúc z uvedeného, bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti v zmysle § 56 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) posúdiť, či tieto požiadavky kladené na rozhodnutie najvyšší súd rešpektoval minimálne v takej miere, ktorá je z ústavnoprávneho hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či nie je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená.

15. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

16. Ústavný súd s ohľadom na námietky sťažovateľky považuje hneď v úvode za potrebné opätovne zdôrazniť, že (rovnako ako správny súd) nie je skutkovým súdom, resp. súdom tretej či štvrtej inštancie, ktorý by preskúmaval skutkové a právne závery všeobecných súdov. Toto konštatovanie je v okolnostiach tejto veci o to dôležitejšie, že sťažovateľka ústavný súd svojimi námietkami uvedenými v ústavnej sťažnosti práve do tejto pozície postavila. O tom svedčí v okolnostiach tejto veci skutočnosť, že námietky sťažovateľky v jej ústavnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu sa v podstate prekrývajú s jej námietkami uvedenými v kasačnej sťažnosti proti rozsudku krajského súdu, ako i s jej námietkami uvedenými v správnej žalobe proti rozhodnutiu finančného riaditeľstva (bod 17 rozsudku krajského súdu).

17. Podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku (s. 5, bod 10 a nasl.) dostatočným spôsobom zaoberal všetkými relevantnými námietkami sťažovateľky uvedenými v jej kasačnej sťažnosti a prekrývajúcimi sa s jej námietkami uvedenými v tejto ústavnej sťažnosti.

17.1. Najvyšší súd sa v plnej miere stotožnil s názorom krajského súdu (poukazujúc na bod 76 rozsudku krajského súdu), že vo vzťahu k odpočtu DPH sťažovateľka nepreukázala reálne dodanie tovaru deklarovaného dodávateľom (██████████), a teda nespĺnila zákonom ustanovené podmienky pre uplatnenie si nároku na odpočet DPH. Zároveň zdôraznil, že napriek tomu, že sťažovateľka predložila formálne doklady, tieto ešte same osebe nepreukazujú splnenie hmotnoprávných podmienok uvedených v § 49 ods. 1 a 2 písm. a) a § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH. Daňovému subjektu zo zákona vyplýva nielen povinnosť predložiť formálne doklady, ale aj povinnosť (a v tomto smere znáša aj dôkazné bremeno) preukázať, že zdaniteľné obchody (deklarované formálnymi dokladmi) sa aj reálne uskutočnili, čo v prípade sťažovateľky zahŕňalo na jednej strane preukázanie reálneho dodania tovaru (v stanovenom množstve, čase a stanoveným spôsobom) a na strane druhej preukázanie, že tento tovar bol dodaný deklarovaným dodávateľom.

17.2. V bode 13 odôvodnenia svojho rozhodnutia najvyšší súd zhrnul, vychádzajúc pritom z administratívneho spisu, niektoré skutkové zistenia odôvodňujúce tvrdenie, že sťažovateľka nepreukázala reálne uskutočnenie zdaniteľného obchodu, v dôsledku čoho bol objektívne spochybnený reálny základ zdaniteľného plnenia priamo medzi deklarovaným dodávateľom a sťažovateľkou.

17.3. V otázke dôkazného bremena sa najvyšší súd taktiež stotožnil s názorom krajského súdu, konštatujúc, že *„toto nesie sťažovateľ, keďže daňové orgány preverujú správnosť výšky priznanej daňovej povinnosti a uplatnených nárokov na odpočet dane, avšak nie je ich povinnosťou zisťovať a preukazovať, ako sa deklarované zdaniteľné obchody v skutočnosti odohrali. Vo všeobecnosti dôkazné bremeno preukazujúce uskutočnenie zdaniteľného plnenia zaťažuje predovšetkým daňový subjekt, avšak v súvislosti s právom EÚ (vrátane judikatúry Súdneho dvora), tak ako boli špecifikované aj v bodoch 79 a 80 rozsudku krajského súdu existujú situácie, kedy je potrebné preukazovanie vedomosti sťažovateľa o jeho účasti na podvodnom konaní alebo na zneužití práva zo strany daňového orgánu. V tejto súvislosti je však možné požadovať, aby daňový subjekt prijal všetky rozumné opatrenia, ktoré možno od neho požadovať, aby sa uistil, že plnenie, ktoré uskutoční, nebude viesť k jeho účasti na takomto konaní.*

15. *V prejednávanej veci bol však na podklade šetrenia daňových orgánov spochybnený reálny základ zdaniteľného plnenia priamo medzi deklarovaným dodávateľom a sťažovateľom, a to aj v rámci subdodávateľských stupňov zdaniteľných plnení. V tomto smere sa tak možno v plnej miere stotožniť s bodom 72 rozsudku krajského súdu, že nebolo preukázané splnenie podmienky podľa § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH a teda nie je ďalej potrebné preukazovanie vedomosti sťažovateľa o jeho účasti na podvodnom konaní alebo na zneužití práva.“*

18. Vychádzajúc z už uvedeného, musí ústavný súd konštatovať, že argumentácia uvedená sťažovateľkou v ústavnej sťažnosti (body 5.2 a 6 tohto rozhodnutia) je vytrhnutá z kontextu odôvodnenia rozsudkov krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu, resp. právne názory a závery v nich vyslovené ostali sťažovateľkou nepochopené. Najvyšší súd v rámci formulácie právneho záveru poukázal na bod 72 odôvodnenia rozsudku krajského súdu, ktorý znie: *„Daňové orgány*

v rámci správy daní len preverujú správnosť výšky daňovými subjektami priznanej daňovej povinnosti, príp. uplatnených nárokov na odpočet dane, ale nezisťujú, ako sa deklarované zdaniteľné obchody v skutočnosti odohrali, to by už presahovalo účel daňovej kontroly a správy daní ako takej. Rovnako, ak v danom prípade bol objektívne spochybnený reálny základ zdaniteľného plnenia priamo medzi deklarovaným dodávateľom a žalobcom, a nie len na predchádzajúcich odberateľsko-dodávateľských stupňoch zdaniteľných plnení, nie je potrebné preukazovanie vedomosti žalobcu o jeho účasti na podvodnom konaní alebo na zneužití práva, keďže práve ním deklarované prijaté zdaniteľné plnenia nespĺňajú podmienky podľa § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH.“ Je nepochybné, že argumentácia krajského súdu (už uvedená), ako aj najvyššieho súdu (bod 17.3 tohto rozhodnutia) smerovala k jednotnému konštatovaniu, že sťažovateľka nepreukázala splnenie podmienky vyplývajúcej zo zákona o DPH [§ 49 ods. 2 písm. a)] a táto skutočnosť sama osebe bola dôvodom zamietnutia správnej žaloby a následne kasačnej sťažnosti, a to bez potreby preukazovania ďalších skutočností (vedomosť sťažovateľky o jej účasti na prípadnom podvodnom konaní, resp. zneužití práva). Sťažovateľka v kasačnej sťažnosti namietala, že v záujme spoľahlivého zistenia skutkového stavu veci je daňový orgán povinný obstarat' si potrebné podklady a úplne a presne zistiť skutkový stav veci. Krajský súd na vyvrátenie tohto jej tvrdenia v napadnutom rozsudku zdôraznil, že dôkazné bremeno preukazujúce uskutočnenie zdaniteľného plnenia zaťažuje predovšetkým daňový subjekt [§ 24 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov] a zároveň v tejto súvislosti poukázal aj na judikatúru SDEÚ (body 79 a 80 rozsudku krajského súdu), keď uviedol, že „nemožno opomenúť, že cieľom uznaným a podporovaným šiestou smernicou Rady Európskej únie o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty je boj proti podvodom, daňovým únikom a prípadom zneužívania (pozri najmä rozsudky z 29. apríla 2004, Gemeente Leusden a Holin Group, C-487/01 a C-7/02, Zb. s- I-5337, bod 76, ako aj z 21. februára 2006, Halifax, a i., C-255/02, Zb. s. I. 1609, bod 71). Súdny dvor EÚ vo svojej judikatúre pripúšťa, že nie je v rozpore s právom Únie požadovať, aby subjekt prijal všetky opatrenia (due diligence), ktoré možno od neho rozumne požadovať, aby sa uistil, že plnenie, ktoré uskutoční, nebude viesť k jeho účasti na daňovom podvode (rozsudky Súdneho dvora vo veciach napr. Teleos plc. a spol. (C-409/04), Vlaamse Oliemaatschappij NV (C-499/10). Určenie opatrení, ktoré možno v tom ktorom prípade požadovať od zdaniteľnej osoby uplatňujúcej si nárok na odpočet DPH na zabezpečenie, aby jej plnenia neboli poznačené podvodom zo strany predchádzajúceho subjektu, závisí predovšetkým od okolností toho ktorého prípadu vo veci samej (rozsudok ESD v spojených veciach Mahagében kft, a Pétér Dávid č. C-80/11 a C-142/11).“. V uvedenom kontexte je zrejmé, že poukázaním na predmetnú judikatúru podporil krajský súd svoje tvrdenia smerujúce k možnému širšiemu určeniu opatrení, ktoré je možné v jednotlivých prípadoch od daňového subjektu uplatňujúceho si nárok na odpočet DPH požadovať. V prípade, ak práve z uvedeného vyvodila sťažovateľka svoje závery, že krajský súd a naň odkazujúci najvyšší súd vyslovili, že došlo, či už k zneužitiu práva, alebo daňovému podvodu sťažovateľkou, vyvodila ich nesprávne, a to vytrhnutím ich z kontextu rozhodnutia.

19. Ústavný súd uvádza, že rozhodnutie krajského súdu bolo podrobne a rozsiahlo odôvodnené, a preto je legitímne, ak najvyšší súd v odôvodnení poukáže na jeho argumentáciu, stotožní sa s ňou, prípadne ju doplní, čo najvyšší súd aj urobil. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom súdov nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti

alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

20. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka v konaní pred ústavným súdom žiadnym ústavnoprávne relevantným spôsobom nespochybnila právne závery najvyššieho súdu vyjadrené v napadnutom rozsudku a obmedzila sa iba na opakovanie svojej argumentácie, ktorú uplatnila už pred krajským súdom a pred najvyšším súdom. Tá predstavuje výlučne jej odlišné skutkové a právne hodnotenie veci, aké zastávajú všeobecné súdy, do ktorého posúdenia ústavný súd s poukazom na už uvedené nie je ani oprávnený, ani povinný vstupovať (pozri tiež II. ÚS 229/2017, III. ÚS 53/2018, IV. ÚS 29/2018, IV. ÚS 597/2018).

21. Pokiaľ ide o tvrdenia sťažovateľky, že najvyšší súd opomenul zohľadniť niektoré jej námietky, z už uvedeného vyplýva, že najvyšší súd sa všetkým relevantným námietkam sťažovateľky venoval dostatočným a presvedčivým spôsobom.

22. Ústavný súd teda v okolnostiach tejto veci dospel k záveru, že právnej argumentácii sťažovateľky chýba ústavnoprávny rozmer, keď vo svojej ústavnej sťažnosti v zásade len polemizuje so skutkovými, ale predovšetkým s právnymi závermi správnych orgánov a všeobecných súdov a stavia ústavný súd do pozície ďalšej inštancie v rámci sústavy všeobecných súdov. Sťažovateľkou uvádzané tvrdenia nijako nesignalizujú také pochybenia najvyššieho súdu, ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

23. Rovnaký záver možno vysloviť aj vo vzťahu k označenému základnému právu podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, keď ústavný súd nezistil ani možnosť zásahu najvyššieho súdu do majetkovej sféry sťažovateľky a s tým súvisiace porušenie práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže ňou uvedené tvrdenia nepredstavovali reálne spochybnenie opodstatnenosti záveru najvyššieho súdu uvedeného v napadnutom rozsudku.

24. Uvedené je dostačujúce na to, aby ústavný súd túto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

25. Právna vec sťažovateľky sa týka rozhodovania správnych orgánov v daňovom konaní. V tomto smere je potrebné odkázať na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúcu sa aplikácie čl. 6 ods. 1 dohovoru, z ktorej vyplýva, že vylučuje jeho aplikáciu na veci daňové, argumentujúc, že tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci (rozsudok Veľkej komory ESLP z 23. 11. 2006 vo veci Jussila proti Fínsku, č. 73053/01, bod 45, rozsudok Veľkej komory ESLP z 12. 7. 2001 vo veci Ferrazzini proti Taliansku, sťažnosť č. 44759/98, body 24 a 31). Výnimku z tejto zásady ESLP pripúšťa len v takých daňových veciach, kde daňové konanie považuje za konanie trestné.

25.1. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že správne orgány vo veci sťažovateľky neuložili sankciu za porušenie právnej (zákonnej) povinnosti. Tým nie je naplnená požiadavka druhého kritéria z troch v zmysle tzv. Engelovských kritérií, ktorých naplnenie umožňuje charakterizovať vnútroštátne konanie trestného charakteru a konštatovať aplikabilitu čl. 6 ods. 1 dohovoru (IV. ÚS 183/2021). Ústavný súd preto dospel k záveru, že na vec sťažovateľky nie je aplikovateľný

čl. 6 ods. 1 dohovoru (ak by však aj aplikovateľný bol, vecný záver o jeho porušení by bol na základe skôr prezentovaných záverov týkajúcich sa namietaného porušenia základných ústavných práv rovnako negatívny).

26. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. októbra 2021

Libor Duľa
predseda senátu